

ЛИТЕРАТУРЕНЪ

Периодикъ

Брой 9

СЕДМИЧНИКЪ ЗА КРИТИКА

Год. I

Редакторъ: З. П. Търнинъ

ОФИСЪ, 27 МАРТЪ 1941 Г.

Броя 2 лева

Редакция и администрация ул. „Позитано“ № 4 - София

СЪДЪРЖАНИЕ: А- Струмски — Пътът на развитието на единъ поетъ. З. П. Търнинъ — Хазан (разказъ). Конкурсъ за най-хубавъ разказъ и стихотворение. Есперанто и пр.

КИРИЛЪ ХРИСТОВЪ ПЛЮЕ ВЪРХУ ДЪЛОТО на голъмия българинъ Пенчо Славейковъ

Следъ като стариятъ поетъ Кирилъ Христовъ преди нѣколко години се завърна въ България отъ „самоволното си изгнаничество“ и, като не можа да възбуди интересъ къмъ себе си съ своята забравена поезия, вече на нѣколко пѣти излиза въ печата съ ругателни статии по разни поводи. Той хвърля много злъчъ по адресъ на Хр. Цанковъ, режисьоръ въ Народния театъръ, срещу даровития литераторъ Петъръ Динековъ, срещу българската интелигенция и българския народъ, а сега, въ кн 2 на сп. „Българска мисль“, доживѣхме да четемъ недопустимо

злъчно ругателство срещу Пенча Славейкова, единъ отъ стълбоветъ на българската литература.

Съ болка човѣкъ чете тия редове и чувствува какъ самъ авторътъ безславно се погубва. Нѣма нищо по-безотговорно и по-безочливо: отъ висотата, която заемашъ като културенъ човѣкъ, да се обградишъ съ непростима дребнавостъ и да сипешъ хули къмъ единъ голѣмъ покойникъ, чието име е цѣла епоха за литературата ни.

Ние, знаемъ, че Кирилъ Христовъ се мисли за най-значителния български писателъ и това не веднажъ е подчертавалъ самъ въ печата. Отъ уважение къмъ стария поетъ, къмъ съвременника на Пенча, Яворова, д-ръ Кръстева,

мнозина мълчаха на тия предизвикателни самохвалби.

Но кой е виновенъ, когато нѣкои нѣматъ никакво чувство на мѣрка и преминаватъ границитъ на всѣ каква търпимостъ?

Кирилъ Христовъ, въ една своя статия, има смѣлостта да изрече, че значението на единъ „просвѣтенъ българинъ отъ негово време“ щѣло да се

измѣрва съ това, въ каква степенъ той е разбралъ или поне предчувствувалъ какво е внесълъ поетътъ въ българския духовенъ животъ и че отдавна той е заелъ „върха на българската писменостъ“, като не забравя да твърди сериозно, че „неговото охулено дѣло“ (?) щѣло да преживѣе и държава и народъ...

Запоенъ съ стара омраза къмъ Пенча, чиято знаменита прямота и

Ботевското му жигосване сж поставяли всѣ-киго на мѣстото му,

Кирилъ Христовъ е пожелалъ да обезличи Славейкова, чукналъ е и Яворова и цѣлата „четворка“, за да ги принизи, та да остане, може би, „единственъ връхъ“ на писмеността ни. Уви, българскиятъ читателъ има твърде добре развито критично око и може да отдѣли голѣмитъ и малки плѣвели.

Не другъ, а самъ съвременникътъ на Пенча е изсипалъ сега цѣлото съдържание на дългогодишната таена умраза въ страницитъ на сп. „Българска мисль“. Той е отпушилъ своитѣ неприязнени чувства и не е преценилъ кжде сж го завели тѣ. Пенча Славейкова, голѣмия българинъ, културния човѣкъ, даровития литераторъ, духовития водачъ, той нарича „законенъ представителъ на българската полуинтелигенция“; душата му е „баукала въ хаоса на полуобразование и робски злоби“. Нарича го

„по-голѣмъ грѣшникъ отъ най-голѣмия политически нехранимайко“,

„неукъ и ограниченъ нахалникъ“. Неговата поезия била „чудовишна“, „невъзможенъ сбиритокъ бракувани вехтошини“, „една претенциозно натруфена противна баба“.

(Следва на 2 стр.)